

MARTEN.

Vrouw de Ruiters, je liefde voor dien kwâ-jongen maakt je onrechtvaardig jegens . . .

ALIDA.

's Avonds, meester, hoor ik je stem graag — geen slaapdrankje van den barbier dat dan zoo werkt. Els, mijn kruk! 'k Wil de deur uit . . . naar Berend toe . . . hij was gister-avond zoo erg draaiërig.

ELS.

(*tot Marten half luid.*) Hij had wat veel ingenomen.

MARTEN.

Maar, mijn goeje mensch, je hebt niet eens beenen om te staan.

ALIDA.

(*knorrig.*) Denk je dat ik jou wat slach? (*driftig tot Els*) Haal uit den kelder een stuk pekelvleesch en wat krabbetjens.

ELS.

(*ter zijde tot Marten.*) Breng haar van 't aperpo af, Vaâr!

MARTEN.

Je hadt me wat te vragen, Vrouw de Ruiters, zoo riep je straks van boven.

ALIDA.

Ja, wat was 't ook weer? (*zij waggelt naar haar stoel door Else op 't midden van 't tooneel klaar gezet, en zinkt er in neer.*) Meester, hou je asem wat in! Je bent weer zoo aan 't blazen.

MARTEN.

(*een stap terugtreidend.*) Je wou zeker weten wat straks dat klokkengebeier beteekende? (*plechtig*) Dat profeteerde ons het débarkement van Mijnheer den Admiraal, je zoon . . . mijn scholier!

ALIDA.

(*pruttelend.*) Mijn zoon . . .! de Admiraal . . .! altijd in de verte!

MARTEN.

(*plechtig.*) Zeën, die vóór hem door niemant bezocht werden, scheiden hem telkens . . . van ons.

ALIDA.

(*in zich zelve.*) 't Zijn de zeën niet! (*gewone knorrige stem.*) Els, haal uit den kelder wat ik je zei . . . en dan breng je aan mijn Berend . . .

ELS.

Niets, want er is niets. De heele slacht ging al in de maag van het lievertje. En als de Admiraal komt, dan heb ik 'em niets anders voor te zetten als een stuk weit en een glas melk.

ALIDA.

Maak je maar niet zoo druk — hij zal niet komen. (*in zich zelve.*) Hij heeft zoo veel te doen — heel in de hoogte! (*knorrig tot Marten.*) Je hadt